

ПАМЕТНИК НА ГЕНЕРАЛ ИНЗОВ ОТКРИХА В ГЕНЕРАЛ ИНЗОВО

На 22 септември, в Деня на независимостта на България, в с. Генерал Инзово, община Тунджа, България, тържествено бе открит паметник на попечителя на бесарабските българи – генерал Иван Никитич Инзов. Гости на мероприятияето бяха кметът на община Тунджа Георги Георгиев, заместник-кметовете Станчо Ставрев и Георги Чалъков и скулпторът Петър Попов.

В Народно читалище „Н.Й. Вапцаров-1926“ председателят Янка Лилова представи презентация за живота и военната кариера на Иван Никитич Инзов, основател на град Болград в Украйна.

В кратко видеообръщение Сергей Димитриев – кмет на гр. Болград, поздрави жителите на с. Генерал Инзово за идеята да издигнат паметник в чест на генерала и подчерта развити-

ето на братските връзки между двете населени места и община Тунджа.

Архимандрит Димитрий и отец Стоян отслужиха молитва пред паметника.

Галин Пантелеев – кмет на с. Генерал Инзово, благодари на всички, с чиято помощ и подкрепа е построен паметника и обърна внимание, че голяма част от средствата са от инициативата

„С Тунджа в сърцето – рестарт“, а концепцията за изграждането е на скулптора Петър Попов.

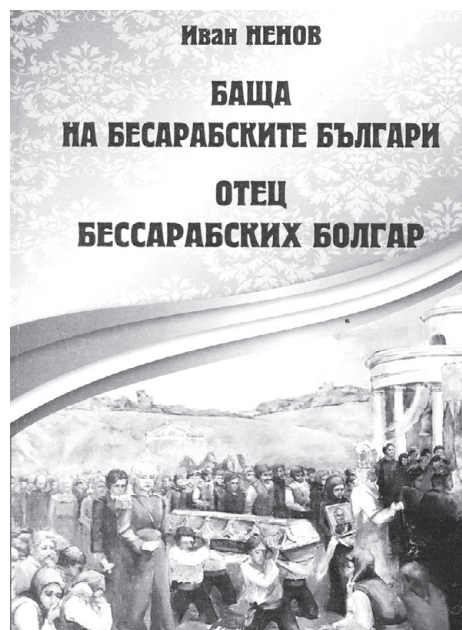
Кметът на община Тунджа Георги Георгиев поздрави всички присъстващи с Деня на Независимостта на България и сподели, че е горд от поредицата прояви, доказващи, че жителите на селото и общината пазят историята и почитат паметта на своите герои.

По българския печат

Книжен рафт

ЗА ЛЕГЕНДАРНИЯ ИНЗОВ

ИЗЛЕЗЕ ОТ ПЕЧАТ РОМАНЪТ „БАЩА НА БЕСАРАБСКИТЕ БЪЛГАРИ“
НА БЪЛГАРСКИ И РУСКИ ЕЗИК НА БЕЛЕЖИТИЯ БЕСАРАБСКИ БЪЛГАРИН ИВАН НЕНОВ

Неразгадана остана тайната за раждането на Инзов. С нея генералът живее цял живот... Не му дава покой срещата с император Николай Павлович в Одеса. Това беше по време на вечеря по случай неговото отбиване в града. Те седяха на маса един срещу друг и изведнъж императорът попита генерала – председателя на Попечителния комитет, закрилник на Бесарабия, бивш губернатор на Новорусия:

—Кой е Вашият баща?

—Не зная, Ваше Величество, – скромно отговори генералът.

С това „не зная“ той живее дълги години... И златният часовник, подарен му за военна храброст от Екатерина II в Петербург, не дава покой на старейшия Иван Никитич. Той не се разделя с него... До болка часовникът безпокои болното му сърце с различни мисли...

новено намери своя читател. Неговата книга е много популярна и ценна. За съжаление авторът трагически напусна този свят. Но неговия труд ще остане в аналозите на научната литература като почит към паметта на И.Н. Инзов и, разбира се, като памет за автора, благодарен потомък на бесарабските българи – Михаил Василиевич Агбунов. Светла му памет и благодарност за ползване на данни от „Попечителят“.

През 2013 г. още един мой сънародник – писателят Валерий Азманов, сега живеещ в Киев, издава роман «Ратники и императори», в който се разкриват военните подвизи на генерал Инзов.

В предлагания от мен роман «Баща на бесарабските българи», издаден на руски и български езици и включващ няколко новели, е представен портретът на генерал Инзов. В миналото военен с 30-годишен стаж, сега е представен (в романа) като държавен чиновник, управленец-новатор, председател на Попечителния комитет за чуждестранните преселници в Южна Русия. Наред с това, заемайки длъжността на губернатор на Новорусийския край, той оглавява комитета и е талантлив ръководител на бесарабския край. Двадесет и седем години от своя живот той, един граждански, безкористно служи на хората. Служи неуморно, честно, уреждайки живота на преселниците в новата за тях земя. На нея Иван Инзов изгражда Нова България.

В романа творчески се осмисля неговата широкомащабна съзидателна дейност и личната трагедия на самотен човек. Кой са неговите родители. Чий син е? Без да разгадае тази тайна, Инзов така напуска този свят. С нея той живее и страда цял живот.

Преди две години, работейки с архивите на Инзов в Санктпетербургския военно-исторически музей, успях да се докосна до богат материал, характеризиращ величието на кръстника на Болград. Неговото необикновено отношение към ролята на събрацията на преселниците и съветите на старейшините, националните въпроси, традициите и обредите, майчините езици – е толкова актуално днес. Той искрено се

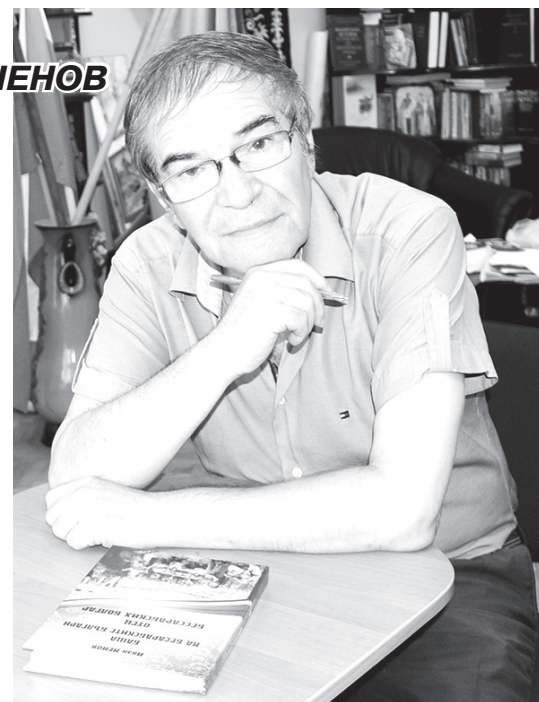
възмущава на подкупничеството сред чиновниците и бюрократизма, пламенен противник на крепостното право в Русия и опазва преселниците от намесата на „помешчиците-насилници“. Цял живот живее в държавни къщи, без да притежава имоти и земя със зависими селяни. Ще перифразирам думите на Иван Никитич на съвременен език: човек се ражда свободен и трябва свободно да живее, а чиновниците са слуги на народа, грижещи се за него. И, наистина, колко е актуална тази мисъл за нашите реалии...

Навярно, някои читатели ще ме приемат за наивен, други пък ще кажат: та това е вик на душата на автора... Аз обаче ще отговоря: не, това е общ вик на нашите измъчени души, излъгани и унижени... Но, повярвайте, толкова ми се иска след прочита на романа чиновниците поне за миг да се замислят, да сверят своите постъпки и действия с мислещия на две столетия напред ерудирани и образован Инзов. Тези, които днес се занимават с проблемите на местното самоуправление, реформаторите на образованието и медицината, да се вслушат в заповедите на Инзов. И дори най-дебелокожите и най-непобедимите, най-богатите ще разберат, че народното проклетие ще е тежко наказание както за самите тях, така и за рода им... Народът не признава предателите, народът с кожата си усеща цинизма, лъжата, алчността, лицемерието! Опомнете се! Няма вечни длъжности – вечна е само добрата памет!

С делата си днес е жив Инзов. Да, да, той за мен е жив. Той, демократ по дух, ни е близък. Интересно е, ако Иван Никитич би възкръснал днес, какво би ни казал? И какво би казал на онези чиновници-комарджии, наслаждавайки се на циничните си пиар-речи? Прочетете моя роман и в личността на Иван Инзов ще откриете Чиновника с голяма буква. Той е образец, към когото трябва да се стремят онези съвременни чиновници, желяещи да не ги настигне народния гняв и проклетия...

ИВАН НЕНОВ

(В съкращение от предговора на книгата)

ИВАН НЕНОВ – член на Националния съюз на писателите на Украйна и България, заслужил журналист на Украйна, лауреат на литературна премия „Степан Олийник“.

Иван Георгиевич е роден в Измаил. Детството и юношеските му години минават в Болград. Потомък е на бесарабските българи. Трудовата си дейност започва като учител във Виноградовското училище, Болградско. След службата в редовете на Съветската армия застава начело на районната комсомолска организация.

Заема различни длъжности: журналист на Одеската телевизионна студия, заместник на генералния директор на Одеската областна телерадиокомпания, главен редактор на областния вестник „Одеские известия“, работи и в дипломатическата сфера. Професор в катедра на Одеския регионален институт на държавното управление при Академията на държавното управление при Президента на Украйна, кандидат на политическите науки, доцент. По образование е филолог и журналист.

Формира се като писател-новелист. Неговите сборки новели се издават на осем езика на народите, населяващи Украйна. В творческата палитра на Иван Ненов са повестите „Мост разлуки“, „Попечител“, романите „Раскиданные по земле“ и „Баща на бесарабските българи“...

Всички негови произведения, издадени на украински, български и други езици, са пронизани с темата за мир и съгласие в Украйна, в това число и в нашата многонационален бесарабски край. Научното, творческото и жизнено кредо на Иван Ненов е изрече: „Колкото са по-сплотени диаспорите, толкова е по-здрава нашата многонационална държава“. Тази мисъл се изповядва и в романа „Баща на бесарабските българи“, посветен на Иван Никитич Инзов. Меценат в издаването на книгата стана кметът на гр. Болград Сергей Димитриев.

Скъпи читатели!

Личността на Иван Инзов – талантлив пълководец, герой на Отечествена война от 1812 г., мъдър стопанин, Благодетел, Миротворец, Попечител на Бесарабския край, от млади години привлича моето внимание. Преди 19 години, за първи път в Украйна, без да съм нескромен, бе издадена моята повест «Попечителят» на украински и български езици. Тя е посветена на една от страниците на многостранната му миротворческа биография – повторното погребване на генерал-майора от инфантерията от Одеса в Болград по инициатива на бесарабските българи.

Оттогава измина много време. Архивите, свързани с името на Инзов, станаха достъпни и са открити нови биографски данни за него.

В 2007 г. по инициатива на моя сънародник, също етнически българин, тогава заемащ длъжността на председателя на Одеската областна държавна администрация Иван Плачков, за първи път видях бял свят уникалната научна справочна книга «Главный Попечитель» (за живота и дейността на Иван Никитич Инзов). Автор на изданието е Валентина Оноприенко. В книгата са публикувани архивни документи на Одеския областен държавен архив. Искрено благодаря на редколегията на изданието, че не забравиха и моята повест «Попечителят».

В 2009 г., също мой сънародник – роден в Болград, к.и.н., възпитаникът на Одеската историческа школа Михаил Агбунов, за първи път издава дълбока по съдържание и фактологически материал научно-популярната книга «Генерал Попечитель». Талантливото изследователско перо на автора миг-